

boer i en Commune, repræsenterer han ikke denne, ligesaa lidt som den Commune, af hvilken han er valgt, mere end det øvrige Land.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg kan ikke andet end aldeles misbillige den ærede Rigsdagsmands Fremgangsmaade. Det er urigtigt, at den ærede Rigsdagsmand her indbringer et Lovforslag, hvis Ufuldkommenheder og Mangler han erkjender; han bør ikke være Sendebud for nogen Anden, han bør ikke fremlægge Noget, som han ikke kan tilegne sig med sin fulde Overbeviisning. Naar den ærede Rigsdagsmand indbringer et Lovforslag her i Thinget, maa det være udgaet, af hvad han anseer for det Rette. Det er ikke Communerne eller nogen enkelt Commune, der har Krav paa Initiativet her, paa at faae sine Forslag fremlagte i Thinget; det er den ærede Rigsdagsmands Forslag, vi have med at gjøre, og naar han fragaer det og ikke vil vedkjende sig det, da skulle vi følge ham og heller ikke vedkjende os det; da han selv fornægter det, skulle vi ikke tage det under Armene. Hvorfor har den ærede Rigsdagsmand ikke bidraget sin Skjærv til at løse det Spørgsmaal, der ligger ham paa Hjerte? Hvorfor har han ikke søgt at bearbejde Forslaget og at hæve de Betænkeligheder, der have gjort sig gjældende imod det? Det vilde have været Bidrag til at løse Opgaven; men det er ikke noget Bidrag dertil, uden videre at bringe et Lovforslag herind og sige, at man af Høflighed imod en Commune ikke har villet gjøre Forandringer i det, uagtet man erkjender dets complete Ubrugbarhed; dette er ikke en Høflighed, anbragt paa sit rette Sted. Den rette Høflighed havde været en alvorlig Bearbejdelse af Forslaget, saaledes at det efter den ærede Rigsdagsmands Overbeviisning havde egnet sig til Behandling. Det har maaskee været en Høflighed imod den Commune, fra hvem Forslaget er kommet; men det er ikke nogen Høflighed mod Thinget at indbringe et Lovforslag, som man ikke selv vil tilegne sig, og hvis Ufuldkommenheder man anerkjender. — Affattelsen af Lovforslagets § 1 er meget snurrig: „Den i Kjøbstæderne endnu paa de borgerlig Næringsdrivende paaligtede Næringsstat, hvad enten hidrørende fra Lovbestemmelser, Vedtægter

eller Fortolkninger, ophæves for Fremtiden.“ Det er virkelig en snurrig Affattelse! Jeg indrømmer, at dette jo altid kunde forandres; men forsaavidt den ærede Rigsdagsmand mener, at man kan hæve Næringsstaten og saa overlade til Communerne selv, hvad der da skal sættes istedet, maa jeg nedlægge en bestemt Indsigelse derimod. Communerne skulle have Frihed — jeg ønsker meget communal Frihed — men Communerne skulle ikke have Lov til at give Skattelove. Skattelove skulle gives af den lovgivende Myndighed, og derfor skal man ikke overdrage en saadan stattelovgivende Myndighed til Communerne, Naar den ærede Rigsdagsmand vil spørge sig selv, paa hvilken Maade det Belsøb, der vil komme til at mangle, naar Næringsstaten falder bort, skal udredes, vil han komme ind paa vidtløftige og vanskelige Undersøgelser. Jeg vil derfor slutte mig til den Opfordring, der er rettet til ham om at tage Forslaget tilbage. Det er ikke hans eget Lovforslag, og han har allerede viist Communen Høflighed nok ved at bringe det ind. Han tage det tilbage! han arbejde det og gjøre det til Gjenstand for en saa alvorlig Undersøgelse og Overveielse, at han kan sige: her er et Forslag, jeg vil vedkjende mig, det vil jeg staa ved og søge at føre igjennem! Naar han har ubearbejdet et saadant Forslag, kan han jo igjen komme til os dermed.

Winther: Jeg er enig med dem, der have udtalt sig for det Unskelige i, at Lovforslaget ikke gaaer videre, og skal tillade mig et Par Ytringer med Hensyn til hvad der er passeret, siden jeg sidst havde Ordet. Jeg skalde ikke lade mig afholde fra at ønske Sagens videre Fremme, fordi Forslagets Form er uheldig; jeg har betragtet Forslaget som et Skrig fra dem, der havde Skoen paa og følte, hvor den trykkede, og et saadant Skrig lyder ofte ilde og er ikke altid saa articuleret, som man kunde ønske det. Jeg har meent, at der maatte være en Trang til, at der udkom en Lov i denne Retning, og det ret snart. Jeg vil ikke tage den ærede Forslagsstiller i Forsvar, naar han selv har erkjendt, at han ikke videre har arbejdet Lovforslaget; men jeg skalde, uagtet denne Forsømmelse fra hans Side og uagtet Lovforslagets Ufuldkommenheder, dog ikke have